

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2014 r.,

sprawy **T. S.**

skazanego z art. 289 § 2 kk, art. 280 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 5 grudnia 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 31 marca 2009 r.,

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. –
Kancelaria Prawnicza – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści
dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, za
sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji zauważyć już na wstępie trzeba, że skarżący podniósł w nim jedynie, iż rzekome naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, choć od

kasacji wymaga się przecież, aby wskazywała rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku. Nie przekonują ponadto uwagi obrońcy o zaniechaniu przeprowadzenia postępowania dowodowego i oparciu się przez Sąd odwoławczy na „niejasnych przesłankach” i „niewiadomych dowodach”. Podkreślenia wymaga, że nie podano w skardze, jakie dowody powinny zostać przeprowadzone przez Sąd Okręgowy. Co istotne, również na rozprawie odwoławczej obrońca nie wnosił o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów. Pamiętać przy tym trzeba, o czym będzie jeszcze mowa, że Sąd Okręgowy rozpoznawał sprawę po przekazaniu jej przez Sąd Najwyższy w związku z uchyleniem poprzedniego orzeczenia, ale jedynie w odniesieniu do kwalifikacji prawnej i wymiaru kary orzeczonej wobec T. S.

Jak wynika przy tym z uzasadnienia wyroku, z uwagi na brak możliwości przypisania T. S. recydywy, Sąd Okręgowy wymierzył jemu nowe, niższe kary jednostkowe i w efekcie nową karę łączną. Sąd ten uwzględnił przy tym przyjętą przez Sąd Rejonowy zasadę pełnej absorpcji oraz te same okoliczności, jakie brał uprzednio pod uwagę Sąd *meriti*.

W swoich wywodach co do rzekomego zdezaktualizowania się okoliczności, które uprzednio wskazał Sąd *meriti*, a do których odwołał się obecnie Sąd Okręgowy, w tym wielokrotnej wcześniejszej karalności T. S., skarżący pomija uzyskaną przez ten ostatni Sąd kartę karną skazanego. Wynika z niej wyraźnie, że T. S. był wielokrotnie karany. O tym, że dane te miał na uwadze Sąd Okręgowy przekonuje choćby fragment jego wywodów zawartych na str. 12 jego uzasadnienia.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego nie było możliwości przyjęcia działania skazanego w warunkach odpowiednio art. 64 § 1 i art. 64 § 2 k.k. Sąd Okręgowy, w zakresie przekazania, wyeliminował jedynie skazania T. S. w ramach recydywy. W takiej sytuacji dopuszczalne więc było, aby Sąd ten, jako kontrolujący orzeczenie Sądu *meriti*, odwołał się w pozostałym zakresie do tych samych okoliczności, które wziął uprzednio pod uwagę ten ostatni Sąd, skoro uznał je za wciąż aktualne, a wywody w tym zakresie za zasadne. Sąd odwoławczy wprawdzie ustalał nowe kary, ale jedynie w związku z wyeliminowaniem recydywy. Doszło więc jedynie do stosownego ich obniżenia. W świetle powyższego nie ulega

wątpliwości, że skarżący nie wykazał, aby doszło w procedowaniu Sądu odwoławczego do uchybienia prawu o charakterze rażącym, które mogło mieć przy tym istotny, a nie jakikolwiek, wpływ na treść jego wyroku. Zarzut ten jest więc oczywiście bezzasadny.

Ustosunkowując się natomiast do drugiego zarzutu podnieść trzeba, co następuje. Wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 31 marca 2009 r. został, co do oskarżonego T. S., wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 16 stycznia 2012 r. utrzymany w mocy (pkt 2 części dyspozytywnej tego ostatniego orzeczenia). Na skutek uwzględnienia kasacji Prokuratora Generalnego Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 4 września 2013 r., uchylił, w pkt 1 rozstrzygnięcia, wskazany wyżej wyrok Sądu Okręgowego „w punkcie 2 w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego w odniesieniu do kwalifikacji prawnej i wymiaru kary orzeczonej wobec T. S. i sprawę w tym zakresie” przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 r. w pkt 1 zmienił wskazany wcześniej wyrok Sądu Rejonowego, w ten sposób, że: a) rozwiązał orzeczenie o karze łącznej z jego pkt 11 części dyspozytywnej, b) z opisu, kwalifikacji prawnej i podstawy wymiaru kary za czyn zarzucany w pkt I części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego wyeliminował określenia odnoszące się do przepisu art. 64 § 1 k.k. i obniżył orzeczoną karę, c) z opisu kwalifikacji prawnej i podstawy wymiaru kary za czyn zarzucany w pkt II części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego wyeliminował określenia odnoszące się do przepisu art. 64 § 2 k.k. i obniżył orzeczoną karę i d) wymierzył nową karę łączną. Natomiast w pkt 2 rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie doszło zatem do obrazy wskazanych w omawianym tu zarzucie kasacji przepisów (w tym art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.), ani do orzekania poza granicami, w jakich nastąpiło przekazanie, co równocześnie stanowić miało orzeczenie o sprawach już prawomocnie zakończonych. Nie można też zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kwestiach, w jakich nastąpiło przekazanie w pkt 1 swego wyroku, zaś w pkt 2 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w pozostałym zakresie, choć nie posiadał prawnej możliwości do takiego orzekania.

Zauważyć bowiem trzeba, że - jak wskazano wyżej - uchylenie dotyczyło punktu 2, w części, w jakiej utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w odniesieniu do **kwalifikacji prawnej i wymiaru kar** orzeczonych wobec T. S., z przekazaniem sprawy w tym zakresie. Natomiast Sąd Okręgowy, po ponownym jej rozpoznaniu, w pkt 1 swego wyroku, zmienił zaskarżony wyrok jedynie przez rozwiązanie kary łącznej, wyeliminowanie z opisu, kwalifikacji prawnej i podstawy wymiaru kar określań odnoszących się odpowiednio do art. 64 § 1 i art. 64 § 2 k.k. (z wymierzeniem nowych kar jednostkowych) oraz orzekł nową karę łączną. W pkt 2 wyroku utrzymał zaś w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Rozstrzygnięcie z pkt 2 dotyczy zatem pozostałej części wyroku Sądu Rejonowego, ale ciągle w ramach, w jakich nastąpiło uchylenie pierwszego wyroku Sądu Okręgowego przez Sąd Najwyższy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a więc co do kwalifikacji prawnej i wymiaru kary. W punkcie 2 wyroku Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego został zatem utrzymany w mocy odnośnie do pozostałych rozstrzygnięć, a więc kwalifikacji prawnych przypisanych skazanemu przestępstw oraz podstaw wymiaru kar, a więc rozstrzygnięć zamieszczonych w pkt 3 i 6 wyroku Sądu Rejonowego (z wyłączeniem tu odpowiednio przepisów art. 64 § 1 i art. 64 § 2 k.k.). Wobec rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego, niezbędne było utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w pozostałej części, albowiem Sąd Najwyższy uchylił przecież „całe” rozstrzygnięcie o kwalifikacjach prawnych i wymiarze kar orzeczonych wobec T. S.

Tym samym omawiany zarzut jest całkowicie bezzasadny.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., zaś o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu zgodnie z art. 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. W sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszeniu przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. t.j.: z 2013 r., poz. 461).

